

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Valenty a soudců JUDr. Kateřiny Burešové a JUDr. Tomáše Němce v právní věci žalobce **L** ■■■■■ **F** ■■■■■, narozeného ■■■■■, bytem ■■■■■ zastoupeného Mgr. Veronikou Petříkovou, advokátkou se sídlem v Brně, jakubské náměstí 4, proti žalované **O** ■■■■■ **S** ■■■■■, narozené ■■■■■, bytem ■■■■■ zastoupené Mgr. Janem Baladou, advokátem se sídlem v Praze 6, Lužná 716/2, **o neúčinnost darovacích smluv**, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 10.2.2016, č.j. 15 C 112/2012-207,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 3.388,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným rozsudkem soud I. stupně ve výroku I. že darovací smlouva ze dne 26.11.2010, dvě darovací smlouvy ze dne 13.12.2010 a darovací smlouva ze dne 27.12.2010 uzavřené ohledně nemovitostí (tak, jak jsou v tomto výroku blíže specifikovány) mezi žalovanou na straně obdarované a Ing. V ■■■■■ J ■■■■■ jako dárce jsou vůči žalobci právně neúčinné. Ve výroku II. uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 51.160,50 Kč,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.

V tomto řízení soud I. stupně již dříve jednou věcně rozhodl, a to rozsudkem ze dne 19.11.2014, č.j. 15 C 112/2012-121, kterým žalobě zcela vyhověl. Tento první rozsudek odůvodnil především tak, že v daném případě byly splněny zákonné předpoklady pro vyslovení právní neúčinnosti výše zmíněných darovacích smluv vůči žalobci podle § 42a občanského zákoníku dle zákona č. 40/1964 Sb. (dále jen OZ) ve spojení s § 3028 nového občanského zákoníku dle zákona č. 89/2012 Sb. (dále příp. jen NOZ). Soud I. stupně vzal za prokázáno, že žalovaná je (a v době posuzovaných smluv i byla) osobou blízkou Ing. V ■■■■■

J [redacted] ve smyslu § 116 OZ (je to jeho partnerka a má s ní nezletilé děti). Dále vzal za prokázáno, že Ing. J [redacted] v době uzavírání těchto smluv neměl žádný další majetek ani finanční prostředky, ze kterých by mohl hradit své existující závazky, včetně závazku právní předchůdkyně žalobce D [redacted] N [redacted]. Žalované jako jeho partnerce byl tento stav jeho hospodaření v době uzavírání posuzovaných smluv znám. O jeho úmyslu posuzovanými smlouvami zkrátit pohledávku žalobce (jako právního nástupce D [redacted] N [redacted]) musela tedy objektivně vědět. Žalovaná dle soudu I. stupně neprokázala – přes poučení dle § 118 o.s.ř., že o úmyslu Ing. J [redacted] posuzovanými smlouvami zkrátit věřitele nemohla při vynaložení veškeré pečlivosti vědět, když se jmenovaného na stav jeho hospodaření v době uzavírání těchto smluv pouze dotazovala, aniž by však v rámci zákonem požadované pečlivosti vyvíjela ke zjištění majetkových poměrů jmenovaného další aktivity. Samotná vymahatelná pohledávka, ke které se nárok žalobce dle § 42a OZ váže, vyplývá ze směnky vlastní (dále příp. jen „Směnka“), kterou dne 27.2.2009 vystavil R [redacted] J [redacted] s doložkou bez protestu na řad D [redacted] N [redacted] na směnečný peníz 1.100.000,-Kč se splatností k 30.9.2009. Tato směnka byla avalována za výstavce Ing. V [redacted] J [redacted] jako směnečným rukojmím. Dne 6.6.2012 pak převedla D [redacted] N [redacted] tuto směnku rubopisem na žalobce. Protože současný směnečný dlužník Ing. J [redacted] (a ani další směnečný dlužník P [redacted] Ř [redacted]) směnečnou sumu ve stanovené době nezaplatil, uplatnil žalobce svůj nárok u soudu a směnečným platebním rozkazem Městského soudu v Praze ze dne 12.11.2012, č.j. 50 Cm 315/2012-15 ve spojení s rozsudkem téhož soudu ze dne 5.6.2013, č.j. 15 C 112/2012-39 bylo těmto avalistům pravomocně uloženo zaplatit společně a nerozdílně žalobci celý směnečný peníz 1.100.000,-Kč, včetně úroku ve výši 6% z této částky od 1.10.2009 do zaplacení, směnečné odměny ve výši 3.666,66 Kč a náhrady nákladů řízení ve výši 141.207,13 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Za těchto okolností tak dle soudu I. stupně došlo posuzovanými smlouvami nepochybně ke zkrácení vymahatelné pohledávky žalobce vůči Ing. J [redacted]. Jako nedůvodnou shledal první soud námitku žalované, že nejdříve měl být vyzván ke splnění závazku směnečný dlužník R [redacted] J [redacted]. Směnečný rukojmí totiž ze zákona (§ 32 zákona č. 191/1950 Sb. směnečného a šekového) je přímým dlužníkem ze směnky. Neexistence výzvy k plnění vůči směnečnému dlužníkovi nemá tedy pro posouzení dané věci řádný právní význam. Pokud se žalovaná bránila tím, že vzhledem k tomu, že Ing. J [redacted] v době uzavírání posuzovaných smluv vlastnil další rozsáhlý majetek, nemohl být žalobce těmito smlouvami zkrácen, argumentoval soud I. stupně tím, že měl-li podle žalované jmenovaný podíly v obchodních společnostech, pak to samo o sobě neprokazuje existenci aktiv a pravidelných příjmů jmenovaného, a nad to jmenovaný v této době vykazoval existenci dalších nesplacených pohledávek v řádech mnoha milionů korun zajištěných zástavními právy na darovaných nemovitostech. Sám Ing. J [redacted] v korespondenci v této době uváděl, že nemá vůbec žádné prostředky. To potvrzuje i skutečnost, že pokud jmenovaný vlastnil další nemovitosti v [redacted] tyto byly zastaveny, navíc pro dluhy zřejmě přesahující hodnotu těchto nemovitostí. Za této situace pak nelze klást žalobci k tíži, že se nepokoušel o exekuční zpeněžení těchto nemovitostí a domáhá se vyslovení neúčinnosti všech posuzovaných převodů.

K odvolání žalované proti tomuto prvnímu rozsudku soudu I. stupně odvolací soud usnesením ze dne 27.5.2015, č.j. 26 Co 118/2015-158, tento rozsudek zrušil. Své zrušovací usnesení odůvodnil tak, že na podkladě provedeného dokazování soud I. stupně správně uzavřel, že na daný případ se vztahuje ustanovení § 42a odst.2 o.s.ř. ve své druhé části, podle níž může věřitel odporovat právním úkonům, kterým byl věřitel dlužníka zkrácen a k nimž došlo v posledních třech letech mezi dlužníkem a osobami jemu blízkými (§ 116, 117), nebo

kteří dlužník učinil v uvedeném čase ve prospěch těchto osob, s výjimkou případu, když druhá strana tehdy dlužníkům úmysl zkrátit věřitele i při náležitě pečlivosti nemohla poznat.

V řízení totiž bylo nepochybně prokázáno, že žalovaná byla v době uzavření posuzovaných převodních smluv osobou blízkou (§ 116 OZ) dlužníka – Ing. V. J. jako jeho partnerka, se kterou má společné děti. Dále soud I. stupně správně uzavřel, že žalobce disponuje vůči dlužníku Ing. J. vymahatelnou pohledávkou ve výši 1.100.000,-Kč s příslušenstvím přiznanou mu pravomocným směnečným platebním rozkazem ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze, jak jsou tato rozhodnutí výše specifikována. Splněna byla i zákonná podmínka, že k odporovaným právním úkonům došlo v období posledních tří let před podáním této žaloby. Za správné pak považoval odvolací soud i právní závěry soudu I. stupně v tom, že pokud by dlužník Ing. J. byl jediným dlužníkem žalobce z právního vztahu založeného výše označenou směnkou, došlo posuzovanými darovacími smlouvami v době jejich uzavření ke zkrácení žalobce jako věřitele ve smyslu § 42a odst.2 o.s.ř. – druhá část tohoto odstavce. Za situace, kdy Ing. J. jako dlužník žalobce v rozhodné době sice vlastnil další nemovitosti, avšak zatížené zástavními právy pro pohledávky v řádech milionů korun, případně byl společníkem – prokazatelně obchodní společnosti S. C., s.r.o. - , přičemž zároveň bylo prokázáno, že sám v rozhodném období ve své korespondenci uváděl, že je si vědom mnoha svých obchodních i osobních finančních závazků, avšak nemá z čeho tyto závazky platit, nemá žádné příjmy a veškerý zpeněžitelný majetek již rozprodal, nelze než uzavřít, že jakákoli dispozice s nemovitým majetkem objektivně vedla ke zkrácení možnosti jeho věřitelů vymoci své pohledávky, včetně pohledávky žalobce, respektive jeho právní předchůdkyně. (Na tomto místě pak bylo odvolacím soudem poznamenáno, že vzhledem ke zjištěné celkové zadluženosti Ing. J. v rozhodném období, nebylo na místě - z hlediska posouzení právně kvalifikovaného zkrácení možnosti žalobce uspokojit svou pohledávku z majetku dlužníka Ing. J. - hodnotit jako nedostatek splnění této zákonné podmínky skutečnost, že žalobce před podáním žaloby nevedl exekuci na majetek jmenovaného. Pokud by měl žalobce vyčkávat - za těchto okolností – nejistého výsledku uspokojení z této exekuce, a to i z hlediska časového, mohl by reálně pozbýt propadnou zákonnou tříletou lhůtu k uplatnění odporovatelnosti dle § 42a OZ.) Za těchto okolností pak bylo dle odvolacího soudu nepochybné, že Ing. J. uzavíral posuzované darovací smlouvy v úmyslu své věřitele zkrátit, přičemž není právně významné zabývat se otázkou, zda lze tento jeho úmysl vztahovat k tomu kterému jeho tehdy existujícímu závazku. Nebylo přitom rovněž právně významné, že v době uzavření posuzovaných darovacích smluv disponovala předmětnou pohledávkou za Ing. J. právní předchůdkyně v pozici směnečného věřitele. Postoupením předmětné pohledávky ze směnky rubopisem na žalobce přešla dle § 524 odst.2 OZ všechna práva s touto pohledávkou spojená, tedy nepochybně i právo odporovat právním úkonům dlužníka ze směnky. Správně pak dle odvolacího soudu soud I. stupně rovněž dovodil, že žalovaná přes poučení soudu neprokázala, že by při vynaložení náležité pečlivosti nemohla úmysl Ing. J. zkrátit posuzovanými právními úkony své věřitele poznat, pokud jako jediný důkaz uvedla tvrzení, že se jmenovaného v této souvislosti ústně optala. Pouhý tento dotaz nelze považovat za dostatečnou aktivitu ke zjištění záměru, s jakým Ing. J. posuzované převody svého majetku uskutečňoval, nota bene za situace, kdy žalované jako partnerce jmenovaného byly nepochybně jeho celkové majetkové poměry známy. Dále odvolací soud v tomto zrušovacím usnesení uzavřel, že pokud by dlužník Ing. J. byl jediným dlužníkem žalobce z právního vztahu založeného výše označenou směnkou, bylo by lze souhlasit i se závěrem prvního soudu v tom, že za situace, kdy i

odporovanými úkony převáděné nemovitosti jsou zatíženy zástavními právy pro pohledávky řádově mnoha miliónů korun, dovolává se žalobce po právu vyslovení neúčinnosti všech smluv, které do žaloby zahrnul.

Jak však bylo v řízení z obsahu výše zmíněné směnky prokázáno, dlužníkem směnečného věřitele nebyl pouze Ing. V. J. jako směnečný rukojmí, nýbrž i výstavce této směnky vlastní (přímý směnečný dlužník) R. J. a další směnečný rukojmí P. Ř. Směneční rukojmí přitom ve vztahu k přímému směnečnému dlužníku odpovídají společně a nerozdílně (§ 32 odst.1 zákona č. 191/1950 Sb.); v každém případě pak dle odvolacího soudu platilo, že směnečný věřitel je oprávněn požadovat plnění ze směnky po každé z těchto osob v plném rozsahu. Zároveň pak obecně platila i zásada vyjádřená v právní větě rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 1.11.2004, sp. zn. 30 Cdo 2474/2003, podle níž: *Ke zkrácení pohledávky věřitele nemůže dojít, jestliže dlužník navzdory odporovanému úkonu a případným dluhům vlastní majetek, který postačuje, aby se z něj věřitel uspokojil; v takovém případě není úkon dlužníka odporovatelný.* Bylo-li tu tedy více dlužníků věřitele z určitého závazkového vztahu, z nichž každý má povinnost plnit závazek v celém rozsahu, bylo třeba dle názoru odvolacího soudu posoudit splnění podmínky zkrácení věřitele dle § 42a OZ - z toho hlediska, zda tu v rozhodné době případně byl ještě i jiný majetek (než ten, který je předmětem odporovaných úkonů), ve vztahu ke všem těmto spoludlužníkům. Pokud by v době uzavření odporovaného právního úkonu jednoho ze spoludlužníků zde byl majetek, ze kterého by mohl věřitel svou pohledávku, kterou vůči těmto spoludlužníkům má, uspokojit – tedy majetek i některého z těchto dalších spoludlužníků – nebyla by dle názoru odvolacího soudu podmínka zkrácení věřitele posuzovaným odporovaným úkonem splněna. Z tohoto pohledu se však soud I. stupně žalobou nezabýval. Odvolací soud v průběhu odvolacího řízení poučil žalovanou ve smyslu § 118a odst.1 a 3, aby dotvrdila a prokázala skutečnosti, že v době uzavření posuzovaných darovacích smluv tu byl majetek ostatních dvou spoludlužníků žalobce, ze kterého by bylo možno jeho pohledávku uspokojit. Žalovaná k této výzvě předložila řadu důkazních návrhů k prokázání majetkových poměrů směnečného přímého dlužníka R. J. a dalšího směnečného rukojmího P. Ř. Vzhledem k rozsahu a zejména významu navrženého dokazování, kdy zároveň k těmto tvrzeným skutečnostem nebylo dosud provedeno žádné dokazování, odvolací soud podle § 219a odst.2 o.s.ř. napadený rozsudek soudu I. stupně zrušit a věc tomuto soudu vrátit k dalšímu řízení (§ 221 odst.1 písm. a) o.s.ř.) s tím, že v dalším průběhu řízení bude soud I. stupně vázán právním názorem odvolacího soudu, že, pokud by v dalším průběhu řízení nebyl zjištěn pro rozhodné období dostatečný majetek dalších spoludlužníků R. J. a P. Ř. který by stačil k uspokojení pohledávky žalobce z titulu výše specifikované směnky, jsou zákonné podmínky pro vyslovení bezúčinnosti posuzovaných darovacích smluv splněny. Dokazování, co se týče splnění zákonných podmínek pro vyslovení neúčinnosti těchto smluv, vyjma posouzení možnosti žalobce uspokojit svou pohledávku z majetku dalších dvou spoludlužníků Ing. J., pak bylo dle názoru odvolacího soudu již ve své podstatě uzavřeno, a to s ohledem na zákonnou koncentraci řízení ve smyslu § 118b, koncentraci po poučení soudu dle § 118a odst.1 a 3 a dle § 119a o.s.ř., když se odvolací soud zároveň ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že další žalovanou navrhané dokazování k otázce majetkových poměrů Ing. J. v rozhodném období je - s ohledem na prokázání těchto poměrů jinými provedenými důkazy - nadbytečné. Dále v tomto zrušovacím usnesení odvolací soud uvedl, že v dalším průběhu řízení soud I. stupně doplní dokazování pouze k prokázání majetkových poměrů v rozhodném období R. J. a P. Ř., přičemž sám zváží, které ze žalovanou navržených důkazů jsou pro toto posouzení významné. Poté uzavře, zda jmenovaní

v rozhodné době disponovali dostatečným majetkem k uspokojení pohledávky žalobce či nikoli, a na základě této úvahy pak posoudí, zda podmínka pro vyslovení neúčinnosti posuzovaných právních úkonů spočívající v nemožnosti žalobce uspokojit v rozhodné době svou pohledávku z jiného majetku než toho, který byl předmětem těchto právních úkonů, byla splněna či nikoli.

Shora označeným rozsudkem soud I. stupně pak o věci znovu rozhodl tak, že ve výroku I. určil že darovací smlouva ze dne 26.11.2010, dvě darovací smlouvy ze dne 13.12.2010 a darovací smlouva ze dne 27.12.2010 uzavřené ohledně nemovitostí (tak, jak jsou v tomto výroku blíže specifikovány) mezi žalovanou na straně obdarované a Ing. V. J. jako dárce jsou vůči žalobci právně neúčinné. Ve výroku II. uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 51.160,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně. Toto své nové věcné rozhodnutí odůvodnil tak, že s ohledem na závazný pokud odvolacího soudu již řešil pouze otázku solventnosti spoludlužníků žalovaného ze směnky R. J. a P. Ř. v tom smyslu, zda jmenovaní v rozhodné době disponovali dostatečným majetkem k uspokojení pohledávky žalobce či nikoli. Po provedeném dokazování, a to listinami tak, jak jsou specifikovány v odůvodnění napadeného rozsudku, a výslechem jmenovaných, soud I. stupně uzavřel, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že jmenovaní spoludlužníci ze Směnky v rozhodném období (konec roku 2010) nevlastnili majetek dostatečný k uspokojení pohledávky žalobce. Pokud jmenovaní spoludlužníci ze Směnky měli podíly v obchodních společnostech, neprokazuje to jejich skutečnou majetkovou situaci, natož existenci aktiv, ze kterých by v rozhodné době mohli žalobci plnit. Případný majetek těchto společností rovněž nic nevypovídá o movitosti jmenovaných, a to i s ohledem na existenci dluhů přesahujících aktiva, na existenci neúspěšných podnikatelských projektů, na existenci praxe, kdy nebyl rozdělován zisk a nebyly plněny oznamovací povinnosti vůči obchodnímu rejstříku (účetní uzávěrky). Nebylo rovněž prokázáno, že, pokud jmenovaní působili i jako statutární orgán v různých společnostech, měli tím zajištěn pravidelný příjem; naopak bylo prokázáno, že tyto společnosti vesměs žádné odměny nevyplácely. Majetková situace jmenovaných spoludlužníků ze Směnky byla ve své podstatě obdobná situaci samotného dlužníka Ing. J. a to v důsledku jejich společných podnikatelských aktivit. Stejně jako samotný dlužník ze směnky měli v rozhodné době více závazků. Po právní stránce pak soud I. stupně nadále zaujal stanovisko, že v daném případě byly splněny všechny zákonné podmínky ve smyslu § 42a OZ, za kterých je možné prohlásit posuzované darovací smlouvy uzavřené mezi dlužníkem ze Směnky Ing. J. a žalovanou ve vztahu k žalobci za neúčinné.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná v zákonné lhůtě odvolání. Namítla v něm zejména, že soud I. stupně na podkladě doplněného provedeného dokazování neučinil správná skutková zjištění a z nich pak i správné právní závěry. Zejména se nevypořádal s rozporem ve výpovědi spoludlužníka P. Ř. s obsahem sbírky listin obchodního rejstříku společností, ve kterých vykonával funkci statutárního orgánu nebo společníka v rozhodném období. Tyto listiny žalovaná navrhovala k důkazu. Z těchto listin pak vyplývají značné majetky a obraty těchto obchodních společností, konkrétně pak společnosti S., W. D. či B. Pokud pak soud I. stupně poukazoval na to, že nelze prokázat majetkové poměry obchodních společností, v nichž měl nějakou formu účasti R. J., a to proto, že neplnily své povinnosti v oblasti obchodního rejstříku a nezakládaly své účetní výkazy, je pravidlem, že tak činí obchodní společnosti, které se snaží svou finanční a majetkovou situaci skrýt. Dle žalované není pravdou, jak uváděl soud I. stupně, že jmenovaní dva spoludlužníci neměli

žádný zájem vypovídat nepravdivě, když věc sama se jich v podstatě netýká. Naopak oba mají z povahy zájem na tom, aby rozsah jejich skutečného majetku nebyl zjištěn. Proto žalovaná navrhovala výslechy dalších svědků, a to dalších osob, které působily v orgánech a na pozici společníků těchto společností, kterých se oba spoludlužníci účastnili, jakož i výslech manželek jmenovaných, v jejich případě k otázce rozsahu společného jmění manželů v rozhodném období. Soud I. stupně však nesprávně již nepovažoval výslech těchto osob pro rozhodnutí věci za důležitý. Výpovědi jmenovaných spoludlužníků pak dle žalované nelze považovat za věrohodné i z toho důvodu, že lze jen těžko uvěřit, že by se jmenovaní pět a více let zabývali podnikatelskou činností a nic přitom nevydělali, veškeré jejich projekty aby byly ve ztrátě a žádný z nich nepřinesl zisk. Dle žalované tak nebylo v řízení dostatečně prokázáno, že by jmenovaní spoludlužníci nedisponovali dostatečným majetkem, ze kterého by mohla být pohledávka žalobce ze směnky uspokojena. V další části odvolání pak žalovaná polemizovala se závěrem odvolacího soudu vysloveným v předchozím zrušovacím rozhodnutí, podle něhož v řízení před soudem I. stupně bylo již dostatečně prokázáno, že ve vztahu mezi žalobcem a dlužníkem ze směnky Ing. J. [REDAKCE] byly jinak podmínky pro vyslovení bezúčinnosti posuzovaných smluv splněny. Žalovaná má naopak za to, že jmenovaný i po převodu nemovitostí podle posuzovaných darovacích smluv na ni, disponoval dostatečným majetkem; tyto smlouvy tedy nezakládají zkrácení uspokojení pohledávky žalobce ve smyslu § 42a OZ. Žalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že se žaloba zamítá.

Žalobce v písemném vyjádření k odvolání zejména uvedl, že považuje závěry soudu I. stupně o tom, že ve vztahu mezi žalobcem, žalovanou a Ing. J. [REDAKCE] byly všechny zákonné podmínky pro vyslovení bezúčinnosti posuzovaných darovacích smluv splněny. Pokud se jedná o posouzení majetkových poměrů R. [REDAKCE] J. [REDAKCE] a P. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE], jako dalších spoludlužníků ze Směnky, soud I. stupně dle žalobce provedl dokazování v dostatečném rozsahu a z tohoto dokazování zjistil správné skutečnosti. Není pravdou, že by v tomto směru vyšel pouze z výpovědí R. [REDAKCE] J. [REDAKCE] a P. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE], naopak jejich poměry zjišťoval i z údajů uvedených v obchodním rejstříku a listin vedených ve sbírce listin tohoto rejstříku. Tyto důkazy hodnotil ve vzájemných souvislostech a právně uzavřel, že mezi výpověďmi jmenovaných svědků a obsahem zmíněných listin nejsou žádné rozpory. Správně na podkladě těchto důkazů uzavřel, že jmenovaní v rozhodném období dostatečný majetek k uspokojení pohledávky žalobce nevlastnili. V další části písemného vyjádření k odvolání pak žalobce opětovně polemizoval se závěrem odvolacího soudu, že pro vyslovení bezúčinnosti posuzovaných darovacích smluv nebylo na místě zabývat se majetkovými poměry dalšímu spoludlužníku ze směnky. Odkázal v tomto směru především na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.7.2013, sp. zn. 21 Cdo 2905/2012. Celkově však považuje napadený rozsudek soudu I. stupně za správný a navrhl jej potvrdit.

Odvolací soud poté, co zjistil, že odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou a že je přípustné, přezkoumal rozsudek soudu I. stupně, jakož i řízení, které mu předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

Podle § 42a odst.1 OZ: *Věřitel se může domáhat, aby soud určil, že dlužníkovy právní úkony, pokud zkracují uspokojení jeho vymahatelné pohledávky, jsou vůči němu právně neúčinné. Toto právo má věřitel i tehdy, je-li nárok proti dlužníkovi z jeho odporovatelného úkonu již vymahatelný anebo byl-li již uspokojen.*

Podle § 42a odst.2 OZ: *Odporovat je možné právním úkonům, které dlužník učinil v posledních třech letech v úmyslu zkrátit své věřitele, musel-li být tento úmysl druhé straně znám a právním úkonům, kterými byli věřitelé dlužníka zkráceni a k nimž došlo v posledních třech letech mezi dlužníkem a osobami jemu blízkými (§ 116, 117), nebo které dlužník učinil v uvedeném čase ve prospěch těchto osob, s výjimkou případu, když druhá strana tehdy dlužníkuv úmysl zkrátit věřitele i při náležité pečlivosti nemohla poznat.*

Podle § 42a odst.3 OZ: *Právo odporovat právním úkonům lze uplatnit vůči osobě, v jejíž prospěch byl právní úkon učiněn, nebo které vznikl z odporovatelného úkonu dlužníka prospěch.*

Podle § 42a odst.4 OZ: *Právní úkon, kterému věřitel s úspěchem odporoval, je vůči němu neúčinný potud, že věřitel může požadovat uspokojení své pohledávky z toho, co odporovatelným právním úkonem ušlo z dlužníkovy majetku; není-li to dobře možné, má právo na náhradu vůči tomu, kdo měl z tohoto úkonu prospěch.*

Co se týká správnosti posouzení soudu I. stupně, zda byly zákonné předpoklady ve smyslu § 42a OZ pro vyslovení neúčinnosti posuzovaných darovacích smluv splněny (za situace, kdyby tu nebyli další spoludlužníci ze Směnky), neshledává odvolací soud důvod odchylovat se od svých závěrů vyslovených v předchozím zrušovacím usnesení ze dne 27.5.2015, č.j. 26 Co 118/2015-158, tak jak jsou tyto závěry podrobně podány v předchozí části tohoto odůvodnění. Na tyto závěry proto odvolací soud v plném rozsahu odkazuje. Polemika žalované k otázce naplnění těchto zákonných předpokladů ve své podstatě odpovídá tomu, co již bylo uplatněno ve fázi řízení do vydání zmíněného zrušovacího usnesení odvolacího soudu. Případná nová tvrzení a důkazy v tomto směru by pak již byly uplatněny v rozporu s koncentrací řízení, když po tomto zrušovacím usnesení byla otevřena jen otázka majetkových poměrů dalších spoludlužníků Ing. J. [REDAKCE] v rozhodném období.

Odvolací soud nemá důvod měnit ani svůj názor vyslovený ve zmíněném zrušovacím usnesení, podle něhož pro posouzení otázky, zda žalobce byl posuzovanými darovacími smlouvami zkrácen v uspokojení své vymahatelné pohledávky ze Směnky, je třeba uzavřít, zda tuto svou pohledávku nemohl v rozhodném období uspokojit i z majetku dalších spoludlužníků jmenovaného ze Směnky, a to R. [REDAKCE] J. [REDAKCE] a P. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE]. I zde odkazuje odvolací soud z důvodu procesní ekonomie na odůvodnění tohoto závěru ve zmíněném zrušovacím usnesení, jak je podáno v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku. Pokud v tomto směru žalobce namítal, že majetkové poměry těchto spoludlužníků nebyly pro posouzení věci rozhodné a odkázal přitom na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 11.7.2013, sp. zn. 21 Cdo 2905/2012, k tomu je třeba uvést, že nejvyšší soud vycházel z odlišného skutkového i právního stavu, když své závěry činil za situace, kdy na straně dlužníků byly osoby v postavení dlužník – ručitel. v nyní posuzovaném případě však mají všichni zmínění spoludlužníci ze Směnky postavení dlužníků solidárních (§ 32 odst.1 zákona č. 191/1950 Sb.).

V nyní přezkoumávaném rozsudku pak dle názoru odvolacího soudu soud I. stupně správně na podkladě provedeného dokazování dospěl k závěru, že další spoludlužníci ze Směnky R. [REDAKCE] J. [REDAKCE] a P. [REDAKCE] Ř. [REDAKCE] v rozhodném období majetkem dostatečným k uspokojení pohledávky žalobce ze Směnky nedisponovali. I dle názoru odvolacího soudu provedl soud I. stupně k této otázce dokazování v rozsahu dostatečném pro učinění

potřebných skutkových zjištění. Při hodnocení těchto důkazů se řídil pravidly dle § 132 o.s.ř. . Na podkladě tohoto dokazování pak správně uzavřel, že jmenovaní spoludlužníci ze Směnky v rozhodném období nedisponovali majetkem, ze kterého by žalobce mohl uspokojit svou pohledávku z této směnky. V podrobnostech odůvodnění tohoto závěru odkazuje přitom odvolací soud na příslušnou část odůvodnění napadeného rozsudku, když není účelné, aby na tomto místě odvolací soud příslušnou část tohoto odůvodnění opisoval. Je třeba zároveň zmínit, že pokud jmenovaní v rozhodném období vlastnili obchodní podíly v různých společnostech s ručením omezeným, za situace, kdy tyto společnosti neplnily své oznamovací povinnosti vůči obchodnímu rejstříku, nevytvářely účetní uzávěrky, nelze odůvodněně učinit závěr, že by hodnota těchto obchodních podílů byla v rámci exekučního postižení dostatečná k uspokojení pohledávky žalobce ze Směnky. Pokud pak jmenovaní působili jako statutární orgán různých obchodních společností, sami vypověděli, že z těchto funkcí neměli ve sledovaném období žádné příjmy, případně pouze příjmy na úrovni minimální mzdy, a to při existenci dalších svých dluhů. Z jiného hodnověrného zdroje přitom nelze tuto jejich výpověď zpochybnit za situace, kdy tyto obchodní společnosti neplnily své oznamovací povinnosti vůči obchodnímu rejstříku a nevytvářely ani účetní uzávěrky. Konkrétní výši příjmů samotných těchto spoludlužníků ze směnky ve sledovaném období by pak nelze objektivně zjistit ani výslechem jiných statutárních orgánů společností, ve kterých tito působili. Zásadní zjištění o majetkových poměrech jmenovaných by nebylo lze očekávat ani z výslechu jejich manželek, když svědek J.███ vypověděl, že v roce 2010 již s ním jeho manželka nežila, v SJM neměli žádnou nemovitost, pouze osobní automobil. Svědek Ř.███ pak vypověděl, že již roku 1999 došlo ke zúžení společného jmění manželů s jeho manželkou.

Vzhledem k tomu, že tak v řízení bylo prokázáno, že kromě Ing. j.███ ani další dva spoludlužníci ze Směnky v rozhodném období nedisponovali majetkem, ze kterého by žalobce mohl uspokojit svou pohledávku z této směnky, je třeba uzavřít, že posuzovanými darovacími smlouvami došlo ke zkrácení vymahatelné pohledávky žalobce ze Směnky. A protože byly splněny i další zákonné předpoklady pro uplatnění § 42a OZ na posuzovaná darování, správně soud I. stupně rozhodl tak, že ve vztahu k žalobci prohlásil tato darování za právně neúčinná.

Z podaných důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v celém jeho rozsahu potvrdil (§ 219 o.s.ř.), a to i ve výroku o náhradě nákladů řízení s odkazem na jeho správné odůvodnění.

O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 224 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst.1 o.s.ř. . V odvolacím řízení zcela úspěšný žalobce má vůči žalované právo na náhradu nákladů odvolacího řízení za právní zastoupení advokátem v rozsahu jednoho úkonu právní služby po 2.500,-Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst.3 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), jednoho režijního paušálu po 300,-Kč) § 13 odst.3 této vyhlášky), to vše

povýšeno o DPH ve výši 21%) § 137 odst.3 o.s.ř.), celkem 3.388,-Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. O přípustnosti dovolání rozhodne dovolací soud.

V Praze dne 25. května 2016

předseda senátu
JUDr. Zdeněk Valenta, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Michaela Dvorská